

Богдан Космій

Звичай

Як тільки по телевізору транслюють футбольний матч, моє домашнє оточення зразу ж залишає кімнату. Про краще, здавалося, годі й мріяти. Та ось несподівано моє уболівання порушила сусідка Дуся. Дивлюсь якось матч «Карпати» - «Ністру». Полегеньку закручую ногою уявниц м'яч, молю Всевишнього, щоб якимсь чудом він влетів у ворота кишинівців, - коли заходить Дуся.

- Іване Івановичу, можна з вами подивитись оту біганину?
- Дивись, мені не шкода, - ввічливо відповідаю, а собі міркую: «І де ти взалася на мою голову?».

Сидимо. Дуся футбол не дивиться, лише мучить мене своїми запитаннями:

- Скажіть, а нашо такі великі ворота?

«Дурне питаєш, - кажу собі в душі. – Та якби моя воля, то я б ворота противника зробив у п'ять разів вищими». А в голос:

- Так треба.
- А чому такий м'яч маленький, Івану Івановичу?
- Ти цим спробуй влучити!
- А куди треба?
- У ворота! – маже кричу.
- А чого він у підпорки вціляє?
- По-перше, не в підпорки, а в штангу, а по-друге, тому, що у ворота попасти не може. Мазило...
- А отой, що сюрчить, хто?

Ну, ледь стримуюсь, - ще одне слово і... Ох, і закрутив же!..Суддя-то, - закінчую спокійно. – Бач, штраф кишинівцям призначив.

- Справжній суддя?

- Справжній! – кричу. – Не з глини.

«Чого ото приперлась, - думаю, - коли нічого не петраєш у футболі. Чого заважаєш справжньому уболювальникові!».

А сусідка сидить і так щіро, так безпосередньо дивиться на той екран, ніби її справді цікаво.

«Якою, - думаю, - гарною стає жінка, коли мовчить».

А тут наші гол забивають.

- Гол! – закричав я і на радощах чмокнув Дусю у щічку.

Та розгублено подивилась на мене.

- Звичай такий у болювальників, - пояснив я її.

Згодом львів'яни забили другий м'яч. Я вже не тільки поцелував, а і обняв Дусю. Вона зреагувала на другий поцілунок вже зовсім спокійно.

Під кінець матчу «Карпати» збільшили рахунок. Я схопив Дусю на руки і закружляв з нею по кімнаті. Кружляв, мабуть, з хвилину. За цим заняттям і застала мене дружина.

- Звичай такий, - пояснив я її, отпускаючи Дусю на долівку.

Жінка не сказала нічого. Мовчки підійшла до телевізора і хряснула по ньому якимось тупим металевим предметом.

Тепер я дивлюсь матчі у сусіда. Але не сам. Поруч мене завжди сидить дружина.

1. Перекладіть дієслова.

Залишати	_____
Мріяти	_____
Уболівання	_____
Шкода –	_____
Ввічливо	_____
Міркувати	_____
Влучити	_____
Сюрчити	_____
Стримуватися	_____
Призначити	_____
Петрати	_____
Чмокнути	_____
Збільшити	_____
рахунок	_____
Схопити	_____
Кружляти	_____
Хряснути	_____

2. Дайте відповіді на питання.

1. Чим займався Іван Іванович перед тим, як до нього прийшла сусідка?

_____

2. Чим нервувала сусідка господаря?

---

3. Іван Іванович відповідав на запити Дусі? Як він відповідав їй?

---

4. А що в душі він думав про це?

---

5. Що зробив Іван Іванович, коли «Карпати» забили гол?

---

6. Чому він обняв Дусю?

---

7. Як пояснив він свою поведінку?

---

8. Що саме зробив Іван Іванович наприкінці матчу?

---

9. Як жінка зреагувала на поведінку чоловіка?

---

10. Де Іван Іванович тепер дивиться матчі?

---

3. Використовуючи текст, продовжить речення.

1. Як тільки _____

2. Так якби моя воля _____

3. _____, коли нічого не пертаєш.

4. _____, ніби їй справді цікаво.

5. _____, коли мовчить.

4. Напишіть свої речення, вікоростовуючи конструкції «як тільки, якби, коли, ніби».

5. Поставте слова в дужках у правильні форми.

1. Жінка мовчки підійшла _____ (телевізор) і хряснула _____ (він) _____ (якийсь тупий предмет).
2. Вона розгублено подивилась _____ (я).
3. Я кружляв, мабуть, _____ (хвилина).
4. Я _____ (радоці) чмокнув Дусю _____ (щічка).
5. Дуся мучить _____ (я) _____ (свої запитання).
6. Дружина сидить завжди _____ (я).

6. Перекажіть текст у непрямі мові.